

*Dit is een artikel wat
gepubliceerd is in
de begin jaren 50*

HOE LEEST GIJ?

Een brief draagt een adres en de inhoud ervan is bestemd voor de geadresseerde. Eventuele aanwijzingen of gedragslijnen er in vervat, zijn voor hem en voor niemand anders bestemd. Het woord van God nu, richt zich, wat betreft het verwerven en het beleven van de zaligheid, tot twee verschillende soorten mensen, namelijk tot zondaars (die haar kunnen verwerven) en tot Christenen (die haar kunnen beleven). Wij zouden ook kunnen zeggen : tot doden en tot levenden. Het Evangelie, dat is de blijde boodschap van God over Zijn Zoon Jezus Christus, is namelijk zowel tot zondaren als tot Christenen gericht. Het behelst niet alleen de algemene blijde boodschap voor verlorenen, doch het wendt zich óók tot de behoudenen in 't bijzonder. Het verkondigt den eersten, dat alle zondaars zalig kunnen worden, door te geloven in die boodschap en vervolgens leert het den Christenen hoe zij, die er volledig en consequent in geloven, zalig kunnen leven. Omdat vele Christenen dit gedeelte van Christus blijde boodschap niet voldoende hebben leren kennen of de consequenties er van niet hebben aanvaard, draagt hun leven niet het stempel der godzaligheid. Zij leiden een leven van velerlei teleurstelling en blijven maar al te vaak verslaafd aan allerlei zonden. Dat is tegen Gods wil en het behoeft ook niet, want Hij heeft den gelovige volkomen toegerust om als een Christen te leven. Een Christen is n.l. een wedergeboren mens met geheel andere capaciteiten dan een niet-wedergeboren zondaar. Als echter een niet-wedergeborene in praktijk tracht te brengen hetgeen het Woord zegt tot wedergeborenen, dan is hij te vergelijken met een rups, die als een vlinder wil vliegen. En zolang hij dat pogen niet staakt, kan hij onmogelijk behouden worden. Hij heeft gelezen en geprobeerd toe te passen hetgeen niet voor hem bestemd is, noch van hem verlangd wordt. Omgekeerd is dat evenzeer waar. Zolang een Christen zich in de eerste plaats bezig houdt met hetgeen het Woord van God leert over

de toestand waarin zondaars verkeren en dat op zichzelf toegepast, zal hij als een zondaar zuchten en leven en niet als een Christen. Een Christen heeft afgedaan met het leven van de rups, hij kan inderdaad, als een vlinder fladderend van bloem tot bloem, zich in het zonlicht Gods verblijden en verheugen. De Schrift noemt de onwedergeborene een "natuurlijk" mens (in tegenstelling tot de wedergeborene, die "geestelijk" genoemd wordt; 1 Cor. 2 : 15) en zegt van hem: "Maarde natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden" (1 Cor. 2 : 14). Wat "de dingen, die van den Geest Gods zijn"omvatten, maakt het Woord van God duidelijk in de voorgaande verzen (9 en 10) van dit hoofdstuk, waar wij lezen: "Hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft, dien die Hem liefhebben. Doch God *heeft het ons geopenbaard* door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods". Daaruit blijkt wel duidelijk, dat hetgeen God in Zijn Woord openbaart omtrent de zaligheid, die zij, die geloven in Christus, ontvangen, door de natuurlijke, de onwedergeborene mens, niet kan worden verstaan. Hij begrijpt het niet! Het evangelie Gods bevat geen eisen, die God aan mensen stelt; het is voor alles de Goddelijke openbaring van het wezen van de Here Jezus Christus. Het verhaalt in de eerste plaats wie Hij is en wat Hij gedaan heeft gedurende Zijn aardse leven, in de tweede plaats, wat Hij volbracht heeft door Zijn dood en opstanding en in de derde plaats wat Hij *nu* doet, nu "Hij verzezen is en zit aan de rechterhand Gods". Drieërlei, openbaring dus: Zijn leven, Zijn sterven-en-opstaan en Zijn zitten aan de rechterhand Gods. Gedurende Zijn leven openbaarde Hij de rechtvaardigheid Gods, waarmede bekleed worden zij, wier zonden en ongerechtigheid Hij

aan het kruis droeg. In zijn sterven boette Hij de ongerechtigheden van hen-die-in-Hem-geloven en bevrijdde hen zodoende van de straf der zonde. *Nu* – na zijn opstanding - zit Hij aan de rechterhand Gods om hen-die-geloven te verlossen van de ongerechtigheid zelve. Vaak blijft de prediking over de persoon van het leven van de Here Jezus, die zich behoort uit te strekken over *alles* wat Hij gedaan heeft en over wat Hij *nu* doet, beperkt tot de betekenis van Zijn lijden en sterven, waardoor zij zich hoofdzakelijk richt tot onbehoudenen. Hoeveel rustiger zouden Gods kinderen echter leven, wanneer hun aandacht meer bepaald werd bij het leven van de Here Jezus en hoeveel gelukkiger zouden zij zijn wanneer zij de blijde tijding over de tegenwoordige werkzaamheid van “Christus Jezus gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen” (Hebr. 8 : 1) zouden begrijpen en aanvaarden! Zoals ik reeds zeide, is de boodschap over Zijn lijden en sterven in de eerste plaats voor “zondaren”. Dat wil dus dit zeggen, dat zij, voor wien deze boodschap bestemd is, zich als zodanig zullen moeten erkennen! Zegt de Heiland niet in Lukas 5 : 31-32 : “Die gezond zijn hebben den medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar *zondaren* tot bekering”. – Dit herinnert mij aan de ervaring van een predikant, die, nadat hij zijn beroep in een gemeente aanvaard had, weldra bemerkte, dat deze weliswaar bestond uit ogenschijnlijk beste christelijke mensen, doch dat geen vruchten van een werkelijk geloof bij hen gezien werden. Hij verkondigde hun toen, dat zij “zondaars” waren. De ouderlingen der gemeente, hierover verwonderd, beklaagden zich. Hij antwoordde hun: “Ik dacht dat ik in een gemeente van Jezus Christus kwam, waarvan de leden wisten behouden te zijn, doch voorzover ik zien kan zijn het louter “brave” mensen, terwijl het evangelie toch in de eerste plaats voor “zondaren” is bestemd! Ik tracht hun nu dus duidelijk te maken dat zij “zondaren” zijn en allereerst “wedergeboorte” van node hebben.

Dit brengt mij weer terug bij het motto van dit artikel: “Hoe leest gij?”. Als gij – gelovige – lezer nog geen rust en vrede gevonden hebt door den Here Jezus Christus, kan dat dan ook zijn omdat gij verkeerd leest? Ik bedoel, dat gij leest hetgeen niet tot *U* gezegd wordt. En leest gij, wat géén betrekking heeft op de “natuurlijke” mens, die gij zijt. Is het wel tot *U* doorgedrongen, dat de Heiland niet is gekomen om te roepen “rechtvaardigen”, maar “*zondaren*” tot bekering?.....”Zondaren”, grote zowel als kleine. God legt het accent niet op de slechte capaciteiten van een zondaar en Hij stelt hem er evenmin voor verantwoordelijk, dat hij “in zonde werd geboren”. Hij is bereid hen allen, zowel de brave als de slechte, te redden, mits zij geloven en aanvaarden, voor God “zondaars” te zijn. De godsdienstige en vrome mens is dit te gemakkelijk. Hij legt gaarne de vinger op de grootte en op de veelheid van zonden en op het “berouw” hebben over zonden. De Bijbel kent gelukkig zulke voorwaarden niet. God heeft maar één voorwaarde en deze is: *geloven* in de boodschap over Zijn Zoon. Ik vroeg eens iemand of hij geloofde een zondaar te zijn. Zijn antwoord was: “Ik *weet* wel, dat ik een zondaar ben”. Mijn wederwoord was: “dat weten alle mensen, het is hun *eigen* bevinding; ze geloven het *niet* omdat-God-het-zegt en zij bekommeren zich derhalve ook niet om de noodlottige gevolgen van het blijven-in-de-zonde, die Hij kenbaar heeft gemaakt. Daarom eten, drinken en slapen zij volkomen rustig. Doch als ze *geloofden* geoordeelde zondaars te zijn omdat God-het-zegt, zouden zij onrustig worden en met recht! Zeker, een mens kan *weten* een zondaar te zijn, zonder enige kennis van de Bijbel, doch hij kan niet *geloven* een zondaar te zijn buiten de Bijbel om. Weten, een zondaar te zijn is voor God niet genoeg. Eerst wanneer hij het *gelooft* omdat God-het-zegt, kan Hij Zijn reddende hand tot hem uitstrekken, Want ook hier geldt: “zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen”(Hebr. 11 : 6).

Dan kan hij ook geloven in de weg, die door God gegeven is om verlost te worden (1 Joh. 2 : 2; 1 Joh. 4 : 14 en Joh. 3 : 16). De zondaar, die zijn veroordeling leest in het Woord van God, wordt onrustig en angstig; hij vreest de dood. Hij kan God niet ontmoeten, Men moet echter deze angst en vrees niet verwarren met berouw.

Berouw hebben is meer Rooms dan bijbels. Een gelovige kan berouw hebben, een zondaar niet; een zondaar krijgt spijt zodra hij de gevolgen der zonden gaat beseffen en het tot hem doordringt, dat de “bezolding der zonde de dood is”. In de Bijbel lezen we niet, dat *zondaars* “zich overgeven”, “zich aan de Here geven” ¹⁾ of “het geloof aannemen” ²⁾. Dat zijn verwarrende, onbijbelse uitdrukkingen.

Gods enige voorwaarde voor een zondaar om gered te worden is en blijft “geloof”. Geloven, dat waar is dat God zegt, zowel van de zondetoestand, als van de redding door Zijn eniggeboren Zoon: “Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die mijn woord hoort en *gelooft* Hem, die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven en komt niet in de verdoemenis (oordeel), maar

¹⁾ 2 Cor. 8 : 4 spreekt over gelovigen, die zich – met al hun gedachten en daden – aan de Heer gaven.

²⁾ Men kan – bijbels – het “Woord”, het “Getuigenis”, een “persoon” aannemen, maar niet het geloof.

is uit de dood overgegaan in het leven”(Joh. 5 : 24).

Door wedergeboorte gaat de mens van de dood over in het leven. Zijn verhouding tot God is nu een geheel andere geworden. Eerst dood nu levend, eerst een zondaar nu geen zondaar meer, eerst een kind van Adam, nu een kind van God, eerst buiten Christus nu “in Christus”. “Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden” (2 Cor. 5 : 17).

De moeilijkheid is, dat vele Christenen wel *weten*, dat dit alles zo is, doch dat zij het niet *geloven*: Zij

betwijfelen in genen dele de waarheid van hetgeen de Schrift zegt maar voor hen is dat alleen waar, gezien vanuit Gods standpunt. Zij zeggen : “Dat is Gods zijde van de dingen. Het is de rang, de “staat”, die God ons toekent; wij *zijn* echter nog maar dadelijk niet zo, wij moeten trachten zo te *worden*”.

Verlammender leugen kon de satan Gods kinderen niet wijs maken. Hier ligt de oorzaak van het stumperachtig leven van zovele kinderen Gods. Daarom vraag ik nog eens en met klem: “Hoe leest gij? Leest gij het Woord van God in geloof of in ongeloof?”. Laat mij trachten nu mijn bedoeling duidelijk te maken.

Het Woord van God leert ons, dat wij der zonde gestorven zijn (Rom. 6 : 2). “Wij zijn dan met Hem begraven – dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is – Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven” (Rom. 6 : 4 t/m 8). Natuurlijk is dit voor een heilig en rechtvaardig God waar.

Toen Christus overgeleverd werd om onze zonden en stierf, was het voor God alsof wij overgeleverd werden om onze zonden en stierven, want Hij had zich met ons vereenzelvigd.

Wij hebben dat niet ervaren, doch Christus wel. Toen wij geloofden in Hem als onze persoonlijke Verlosser en Zaligmaker werden wij door de Heiligen Geest van God gedoopt in Zijn dood en opstanding. Dit is geen menselijke ervaring, doch een openbaring van Goddelijke waarheid. Wat onze oude mens, de natuurlijke mens, betreft zijn wij voor God gestorven en begraven, doch wij zijn óók herboren en met Christus opgestaan, opdat wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Men zegt: zo ziet God het.....Juist, maar God wil óók dat wij het zo zullen zien! Immers Rom. 6 : 11 zegt: “Alzo óók *gijlieden*, houdt het daarvoor (d.i. houdt er rekening mede), dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onze Here”. D.w.z. wij moeten *geloven*, dat wij – wat onze oude mens betreft – gestorven zijn en dat wij nu dus de nieuwe mens mogen en kunnen aanvaarden. Dat is hetgeen de apostel ook bedoelt in Efez. 4 : 22 – 24. “Te weten dat gij

zoudt afleggen – de oude mens – en de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid”. Wij kunnen alleen “afleggen” en “aandoen” door te geloven, dat wij der zonde gestorven zijn en Gode levende geworden.

Als de Geest van God zich in Zijn Woord richt tot ons Christenen, wendt Hij zich dan tot de oude mens of tot de nieuwe mens? Het antwoord ligt voor de hand, want onze oude mens bestaat voor God niet meer. Ook al willen wij het niet aanvaarden, voor God blijft het desniettemin onomstotelijk waar. Het Woord van God richt zich – waar het tot behoudenen spreekt – tot de wedergeboren mens. De nieuwe, wedergeboren mens, de Christen, is een nieuw schepsel: “het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden”. Daarom zegt de Apostel in Rom. 6 : 17 – 18 : “Maar Gode zij dank, dat gij wel dienstknechten der zonde *waart* (dus niet meer), maar dat gij nu van harte (d.i. “vanzelfsprekend”) gehoorzaam geworden zijt aan het voorbeeld der leer, tot hetwelk gij overgegeven zijt en vrijgemaakt zijnde van de zonde, zijt gemaakt dienstknechten der gerechtigheid”.

Nog eens vraag ik: “Hoe leest gij?”.

Leest gij, alsof deze dingen gezegd worden tot U, zoals gij U zelf voelt en kent? Of leest gij deze Goddelijke openbaring *in het geloof*?

In het eerste geval leest gij het Woord van God, als 't ware met een óóg, terwijl gij tegelijkertijd met het andere uw innerlijke onmacht gadeslaat, uw zondig bewustzijn, uw wereldgezindheid, uw natuurlijke onwil, kortom uw “oude mens”. Gij leest hoe God het wil hebben, maar innerlijk koestert gij de overtuiging, dat gij niet in staat zijt er iets van terecht te brengen. Gij poogt u tevreden te stellen met een “trachten en streven” naar hetgeen gij meent, dat God u als een exempel voor ogen stelt; gij *wilt* eenvoudig niet geloven, dat gij voor God heilig en onberispelijk zijt in Christus! Dat “trachten en streven” wordt dan een grote teleurstelling. Gij bidt dat God u helpt en Hij helpt niet. Uw juk is niet zacht en uw last is niet licht. Gij gelóóft niet,

dat gij (uw oude mens) gestorven zijt, ge gelóóft niet, dat gij in dezelfde toestand verkeert als Paulus in Gal. 2 : 20; dat is naar uw gedachte Gods zijde, gij moet, meent ge, dat “trachten” waar te maken. Maar het zal u nooit gelukken, al doet ge nog zo uw best. Gij hebt gelezen hoe God het wil, maar innerlijk *verzet* gij u tegen “eens willend” met God te zijn!

In het tweede geval echter, als gij het Woord van God leest *in het geloof*, dan spreekt het tot de nieuwe mens, d.i. tot Christus-in-U, want Hij is het eeuwige leven en dat Zijn leven is in elke gelovige. Christus heeft niet een leven voor Zich en een ander leven voor u; neen zoals het leven in uw hoofd hetzelfde leven is als in uw lichaam zo is ook het leven van Christus ons Hoofd hetzelfde leven, dat in ons Zijn lichaam is; hetzelfde leven, dat in u en mij is. Het is als bij de wijnstok, waar óók éénzelfde leven door stam en ranken stroomt.

Leest gij Gods Woord in het geloof, dan ziet gij uw menselijke natuur als gedood: gij hebt het oordeel dat God aan u voltrokken heeft met de kruisiging van Jezus Christus aanvaard, gij zijt “opnieuw geboren” en “de Goddelijke natuur deelachtig geworden”, zodat gij Hem kunt verstaan en begrijpen! Gij gelóóft in de waarheid van 1 Joh. 5 : 20, “dat ons het verstand gegeven is den Waarachtige te kennen”. Het Woord richt zich nu tot de gelovige, die vrijgemaakt is van de zonde, die van harte gehoorzaam is, die een dienstknecht der gerechtigheid is. Dat geloof “behaagt Gode” en Zijn Geest maakt het leven van Christus in-ons actief. Gij zijt “eenswillend” met God geworden!

Wij geloven, dat onze zonden vergeven zijn, dat wij gerechtvaardigd zijn van onze zonden, dat wij bekleed zijn met de rechtvaardigheid Gods, dat wij 't eeuwige leven hebben, dat wij der Goddelijke natuur deelachtig zijn.....

Waarom zouden wij ons dan niet wapenen met de gedachte dat wij vrijgemaakt zijn van de zonde, dat wij nu “van harte” (d.i. vanzelfsprekend) gehoorzaam zijn, dat wij dienstknechten der gerechtigheid zijn? Het ene is

evenzeer een vrucht van de dood en opstanding van onzen Heiland als 't andere. Wij geloven het leven van Christus in ons te hebben, waarom zouden wij dan niet geloven in de mogelijkheden van dat leven en ze in toepassing brengen, "eenswillend" met God?

Als wij gelóven hoe God ons ziet en waartoe Hij ons "bekwaam heeft gemaakt" dan wordt metterdaad Gal. 2 : 20 in ons dagelijks leven zichtbaar: "Ik (oude mens) leef, doch niet meer ik (oude mens), maar Christus leeft in mij (nieuwe mens)". Dan wordt óók waar in ons leven wat hij verder zegt, "en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon Gods, die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft". Dan vallen de onbekwaamheid, de onmacht en de onwil van de oude mens weg, omdat wij geloven met Christus gestorven *en* met Hem opgewekt te zijn. Wij worden – om met Jakobus te spreken – "daders des woords", "daders des werks", (Jak. 1 : 22 – 25), doende "werken der bekering waardig" (Hand. 26 : 20).